

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w III Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Dorota Biernikowicz

Protokolant: protokolant sądowy Aleksandra Grzeszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Stare Miasto w Poznaniu - Agnieszki Kanarkowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 października 2019 r.

sprawy o wydanie wyroku łącznego wobec skazanego:

A. H. (A. H.), syna P. i A. z domu K., urodzonego w dniu (...) w P.,

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. **Sądu Rejonowego w Przysusze** z dnia 30 lipca 2010 r., w sprawie o **sygn. akt II K 164/10**, za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., popełnione w dniu 6 marca 2010 r., na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres 3 lat próby, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 13 czerwca 2011 r. o sygn. akt VIII Ko 2555/11 zarządzono skazanemu wykonanie kary pozbawienia wolności;

II. **Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu** z dnia 8 marca 2011 r., w sprawie o **sygn. akt VIII K 1941/10** za:

- ciąg przestępstw z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 276 k.k. i art. 278 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 91 § 1 k.k. popełnionych w okresie od dnia 3 kwietnia 2010 r. do dnia 21 czerwca 2010 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- ciąg dwóch przestępstw z art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 278 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., popełnionych w dniach 9 grudnia 2010 r. i 13 grudnia 2010 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym owe kary jednostkowe zostały sprowadzone do kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby;

III. **Sądu Okręgowego w Poznaniu** z dnia 26 lipca 2011 r. w sprawie o **sygn. akt XVI K 132/11**, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie II AKa 232/11 za:

- ciąg 2 przestępstw z art. 280 § 2 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. popełnionych w dniach 8 stycznia 2011 r. i 21 stycznia 2011 r. na karę 3 lat pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 278 § 5 k.k. i z art. 275 § 1 k.k. i z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 23 grudnia 2010 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 15 stycznia 2011 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- przestępstwo z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od grudnia 2010 r. do stycznia 2011 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

w miejsce których to kar jednostkowych wymierzono skazanemu karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres pozbawienia wolności od 26.01.2011r. do 26.07.2011r. i którą odbywał w okresie od 26 stycznia 2011 r. do 26 lipca 2014 r. i kara ta została wykonana w całości;

IV. **wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Poznaniu** z dnia 22 października 2012 r. w sprawie o **sygn. akt XVI K 196/12**, którym połączono kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami o sygn. akt VIII K 1941/10 czyn B oraz wyrokiem XVI K 132/11 i wymierzono karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, która została wykonana w całości dniu 26 lipca 2014 r., a także połączono kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami w sprawach: II K 164/10 i VIII K 1941/10 czyn A i wymierzono karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby i oddano pod dozór kuratora sądowego;

V. **wyrokiem sądu niemieckiego Amtsgericht w Tiergarten (Niemcy)** z dnia 4 grudnia 2015 r., w sprawie o **sygn. akt 129 Js 914/15, 383 Ds. 211/15**, za przestępstwo z § 242 StGB, § 243 Abs. 1 Satz 2, § 25 Abs. 2, § 42 na karę grzywny w wymiarze 90 stawek po 7,00 Euro;

VI. **Sądu Rejonowego Poznań- Grunwald i Jeżyce w Poznaniu** z dnia 30 grudnia 2015 r. w sprawie o **sygn. akt III K 933/15** za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 30 lipca 2015r. na karę 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, przy czym postanowieniem z dnia 3 marca 2017 r. Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu karę ograniczenia wolności zamieniono na zastępczą karę pozbawienia wolności w wymiarze 270 dni;

VII. **Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej** we Wrocławiu z dnia 30 sierpnia 2016 r. w sprawie o **sygn. akt II K 593/16** za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 16 maja 2016r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres zatrzymania w dniach od 16 maja 2016r. godz. 17.30 do dnia 17 maja 2016r. godz. 12.05;

VIII. **Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej** z dnia 11 października 2016 r. w sprawie o **sygn. akt II K 391/16** za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 18 maja 2016 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

IX. **Sądu Rejonowego Poznań- Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu** z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie o **sygn. akt III K 825/16**, za przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w okresie od dnia 4 listopada 2015 r. do dnia 12 stycznia 2016 r. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, która została wykonana w całości w dniu 10 października 2018 r.;

X. **wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej** z dnia 19 lipca 2017 r. w sprawie o **sygn. akt II K 190/17**, którym połączono kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzeczone wyrokami w sprawach: II K 593/16, II K 391/16 i III K 933/15 i wymierzono skazanemu karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

XI. **Sądu Rejonowego Poznań- Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu** z dnia 28 maja 2018 r. w sprawie o **sygn. akt III K 633/17**, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 25 października 2018 r. w sprawie XVII Ka 1260/18, za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 14 grudnia 2015 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

XII. **wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu** z dnia 28 lutego 2019 r. w sprawie o **sygn. akt III K 149/17**, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 2 lipca 2019 r. w sprawie II AKa 96/19, za przestępstwo

z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. i art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 11 grudnia 2016 r. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

XIII. **wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań- Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu** z dnia 7 maja 2019 r. (prawomocny od dnia 13.06.2019r.) w sprawie o **sygn. akt III K 1281/18**, którym połączono kary pozbawienia orzeczone wyrokami o sygn. akt II K 190/17 (wyrok łączny) i III K 633/17 i wymierzono skazanemu karę łączną 1 roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres zatrzymania i pozbawienia wolności w okresie od 16 do 17.05.2016r., od 19 marca do 11 sierpnia 2017r., a także okres odbytej kary łącznej z wyroku II K 190/17 od dnia 10 października 2018r.;

*****

1. na podstawie art. 85 § 1 – 3a k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 i § 4 k.k. w związku z art. 19 ust. 1 in fine ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) oraz art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k., art. 569 § 1 i 2 k.p.k., art. 575 § 1 k.p.k. – **łączy karę łączną 1 (jednego) roku i 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności** orzeczoną wobec skazanego A. H. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 7 maja 2019 r. o **sygn. akt III K 1281/18**, (opisanym wyżej w pkt XIII) oraz **karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności** orzeczoną wobec skazanego wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 28 lutego 2019 r. w sprawie o **sygn. akt III K 149/17**, (opisanym wyżej w pkt XII) i **wymierza skazanemu A. H. w ich miejsce karę łączną w wymiarze 4 (czterech) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

2. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 wyroku kary łącznej 4 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności zalicza skazanemu A. H. następujące okresy rzeczywistego pozbawienia wolności i odbywania kary: od 16.05.2016r. do 17.05.2016r., od 19.03.2017r. do 11.08.2017r., od 10.10.2018r. do 19.08.2019r., a także okres kary odbytej dotąd w sprawie o sygn. III K 149/17 od dnia 19.08.2019r. do – nadal;

3. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu wskazane w punkcie 1 - w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym - pozostawia odrębnemu wykonaniu;

4. na podstawie art. 85 § 1 – 4 k.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) oraz w zw. z art. 572 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. oraz art. 575 a contrario k.p.k. **umarza postępowanie o wydanie wyroku łącznego wobec skazanego A. H. w pozostałym zakresie** - z uwagi na brak warunków do wydania wyroku łącznego i powagę rzeczy osądzonej;

5. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zwalnia skazanego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa i nie pobiera od niego opłaty.

/-/ sędzia Dorota Biernikowicz

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego A. H. wnioskiem z dnia 08.08.2019 roku zwrócił się o wydanie wobec skazanego A. H. wyroku łącznego, obejmującego kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach: Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu sygn. akt III K 1281/18 – wyrok łączny oraz Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygn. akt III K 149/17. W uzasadnieniu wniosku obrońca wskazał, że w stosunku do skazanego zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego, wniósł o zastosowanie zasady absorpcji i wymierzenie skazanemu kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Według obrońcy zastosowanie tej zasady jest możliwe z uwagi na młody wiek skazanego, krytyczną postawę wobec popełnionych przestępstw, zbieżność czasową i przedmiotową przestępstw osądzonych wskazanymi we wniosku wyrokami. Również Dyrektor Zakładu Karnego we W. w związku ze skierowaniem do wykonania kolejnych wyroków wydanych wobec skazanego w sprawach o sygn. III K 149/17 i III K 1281/18, poinformował Sąd o konieczności

wszczęcia z urzędu postępowania o wydanie wyroku łącznego, dlatego sprawy kolejne o wydanie wyroku łącznego wszczęte z urzędu o sygn. akt III K 403/19 i III K 455/19 połączono do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą wszczętą na skutek wniosku obrońcy skazanego.

Sąd działając z urzędu - w myśl przepisów art. 569 § 1 i 2 k.p.k. i art. 570 k.p.k. - ustalił, że A. H. skazany został następującymi wyrokami:

I.Sądu Rejonowego w Przysusze z dnia 30 lipca 2010 r., w sprawie o sygn. akt II K 164/10, za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., popełnione w dniu 6 marca 2010 r., na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres 3 lat próby, przy czym postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 13 czerwca 2011 r. o sygn. akt VIII Ko 2555/11 zarządzono skazanemu wykonanie kary pozbawienia wolności;

II.Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 8 marca 2011 r., w sprawie o sygn. akt VIII K 1941/10 za:

- ciąg przestępstw z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 276 k.k. i art. 278 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 91 § 1 k.k. popełnionych w okresie od dnia 3 kwietnia 2010 r. do dnia 21 czerwca 2010 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- ciąg dwóch przestępstw z art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 278 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., popełnionych w dniach 9 grudnia 2010 r. i 13 grudnia 2010 r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym owe kary jednostkowe zostały sprowadzone do kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby;

III. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 26 lipca 2011 r. w sprawie o sygn. akt XVI K 132/11, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie II AKa 232/11 za:

- ciąg 2 przestępstw z art. 280 § 2 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. popełnionych w dniach 8 stycznia 2011 r. i 21 stycznia 2011 r. na karę 3 lat pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 278 § 5 k.k. i z art. 275 § 1 k.k. i z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 23 grudnia 2010 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 15 stycznia 2011 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- przestępstwo z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od grudnia 2010 r. do stycznia 2011 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

w miejsce których to kar jednostkowych wymierzono skazanemu karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres pozbawienia wolności od 26.01.2011r. do 26.07.2011r. i którą odbywał w okresie od 26 stycznia 2011 r. do 26 lipca 2014 r. i kara ta została wykonana w całości;

IV. wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 22 października 2012 r. w sprawie o sygn. akt XVI K 196/12, którym połączono kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami o sygn. akt VIII K 1941/10 czyn B oraz wyrokiem XVI K 132/11 i wymierzono karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, która została wykonana w całości dniu 26 lipca 2014 r., a także połączono kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami w sprawach: II K 164/10 i VIII K 1941/10 czyn A i wymierzono karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat próby i oddano pod dozór kuratora sądowego;

V. wyrokiem sądu niemieckiego Amtsgericht w Tiergarten (Niemcy) z dnia 4 grudnia 2015 r., w sprawie o sygn. akt 129 Js 914/15, 383 Ds. 211/15, za przestępstwo z § 242 StGB, § 243 Abs. 1 Satz 2, § 25 Abs. 2, § 42 na karę grzywny w wymiarze 90 stawek po 7,00 Euro;

VI. Sądu Rejonowego Poznań- Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 30 grudnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt III K 933/15 za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 30 lipca 2015r. na karę 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, przy czym postanowieniem z dnia 3 marca 2017 r. Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu karę ograniczenia wolności zamieniono na zastępczą karę pozbawienia wolności w wymiarze 270 dni;

VII. Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 30 sierpnia 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K 593/16 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 16 maja 2016r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres zatrzymania w dniach od 16 maja 2016r. godz. 17.30 do dnia 17 maja 2016r. godz. 12.05;

VIII. Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej z dnia 11 października 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K 391/16 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 18 maja 2016 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

IX. Sądu Rejonowego Poznań- Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie o sygn. akt III K 825/16, za przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w okresie od dnia 4 listopada 2015 r. do dnia 12 stycznia 2016 r. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, która została wykonana w całości w dniu 10 października 2018 r.;

X. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej z dnia 19 lipca 2017 r. w sprawie o sygn. akt II K 190/17, którym połączono kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzeczone wyrokami w sprawach: II K 593/16, II K 391/16 i III K 933/15 i wymierzono skazanemu karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

XI. Sądu Rejonowego Poznań- Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 28 maja 2018 r. w sprawie o sygn. akt III K 633/17, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 25 października 2018 r. w sprawie XVII Ka 1260/18, za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 14 grudnia 2015 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

XII. wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 28 lutego 2019 r. w sprawie o sygn. akt III K 149/17, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 2 lipca 2019 r. w sprawie II AKa 96/19, za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. i art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w dniu 11 grudnia 2016 r. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

XIII. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań- Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 7 maja 2019 r. (prawomocny od dnia 13.06.2019r.) **w sprawie o sygn. akt III K 1281/18,** którym połączono kary pozbawienia orzeczone wyrokami o sygn. akt II K 190/17 (wyrok łączny) i III K 633/17 i wymierzono skazanemu karę łączną 1 roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres zatrzymania i pozbawienia wolności w okresie od 16 do 17.05.2016r., od 19 marca do 11 sierpnia 2017r., a także okres odbytej kary łącznej z wyroku II K 190/17 od dnia 10 października 2018r.;

Skazany A. H., syna P. i A. z domu K., urodził się w dniu (...) w P.. Skazany jest bezdzietnym kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Ma wykształcenie podstawowe, nie posiada wyuczonego zawodu. Nigdzie nie pracuje, nie uzyskuje dochodu, utrzymuje go rodzina. Nie posiada majątku. Aktualnie przebywa w Zakładzie Karnym we W., karę rozpoczął odbywać od 20.03.2017r. Z wywiadu środowiskowego z dnia 30.05.2017 r. (sporządzonego do sprawy III K 149/17) wynika, że opiniowany przed osadzeniem zamieszkiwał wraz z siostrą. Od najmłodszych lat stwarzał

problemy wychowawcze, przebywał w placówkach opiekuńczych, a potem ośrodkach wychowawczych, pod wpływem dopalaczy, bądź innych środków psychoaktywnych stawał się agresywny, nie kontrolował swojego zachowania, wszczywał awantury domowe.

Zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej jest zmienne, w ostatnim czasie nawet naganne. Z opinii o skazanym z dnia 17 września 2019 r., sporządzonej w myśl art. 571 § 1 k.p.k. dla potrzeb niniejszego postępowania przez Dyrektora Zakładu Karnego we W. wynika, że skazany odbywa karę w systemie programowego oddziaływania i wywiązuje się z podstawowych obowiązków. Zachowanie skazanego w warunkach izolacji więziennej oceniane jest jednak jako naganne. Skazany był cztery razy nagradzany regulaminowo, a karany dyscyplinarnie był osiem razy m.in. za naganne zachowanie, zażycie środka odurzającego, zakłócanie panującego w zakładzie karnym porządku, odmowę podania swoich danych osobowych i utrudnianie w ten sposób pracy administracji zakładu karnego oraz używanie słów wulgarnych. Według opinii skazany ma tendencje do inicjowania sytuacji konfliktowych, w niekorzystnych dla siebie sytuacjach wykazuje postawy roszczeniowe. Do 25.04.2018r. deklarował uczestnictwo w nieformalnych strukturach podkultury przestępczej, jednak z uwagi na zażycie środków odurzających został wykluczony z tej nieformalnej grupy. W 2018 roku dokonał samouszkodzenia, dlatego zakwalifikowano go do grypy osadzonych zagrożonych ryzykiem samobójstwa. Skazany nie jest zatrudniony w zakładzie karnym, nie podlega edukacji, nie uczestniczy w programie przepustkowym. Pozostaje w związku konkubenckim, utrzymuje kontakt z konkubiną i najbliższą rodziną. Jest osobą uzależnioną od alkoholu i marihuany. W trakcie odbywania kary w grudniu 2017 roku uczestniczył w zajęciach w ramach programu resocjalizacji z zakresu przeciwdziałania uzależnieniom oraz nadużywaniu alkoholu lub używaniu narkotyków.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- wyroków wydanych w sprawach o sygnaturach: III K 1281/18, III K 633/17, II K 164/10, II K 190/17, II K 593/16, III K 933/15, II K 391/16, XVI K 196/12, XVI K 132/11, III K 149/17, II K 83/18, informacji dotyczących obliczenia i odbycia kar zawartych w aktach głównych i wykonawczych ww. spraw, a także w aktach głównych sprawy o wydanie wyroku łącznego k. 10-15, 33-44, 46, 47, 54, 56-58, 60, 68-85, 96;
- opinii o skazanym Dyrektora ZK (...) wraz z danymi z CZSW BIS o orzeczeniach i osadzeniach – k. 90-94
- danych osobopoznawczych, danych o karalności, wywiadów środowiskowych, opinii zawartych w aktach głównych i wykonawczych spraw: III K 455/19, III K 403/19, w aktach III 1 Wp 239/19, III K 1281/18, III K 633/17, II K 164/10, II K 190/17, II K 593/16, III K 933/15, II K 391/16, XVI K 196/12, XVI K 132/11, III K 149/17, II K 83/18;
- danych o karalności z Krajowego Rejestru Karnego – k. 19- 22, 97-100, danych z NOE SAD k. 9, wniosku k. 1 – 4 .

Dokumenty powyższe ujawniono na rozprawie za zgodą stron w całości bez odczytywania (k. 107v). Sąd na podstawie art. 573 § 2 k.p.k. prowadził rozprawę o wydanie wyroku łącznego pod nieobecność skazanego, uznając, że jego stawiennictwo nie jest obowiązkowe, zwłaszcza, że korzystał z pomocy obrońcy z wyboru i Sąd uznał za wystarczającą obecność obrońcy, a skazany nie złożył wniosku o doprowadzenie, pouczonej o takiej możliwości.

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy pozostawały całkowicie bezsporne i wynikały ze wskazanych powyżej dokumentów, których wiarygodność i prawdziwość danych w nich zawartych nie zostały przez żadną ze stron zakwestionowane, a i Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw, by uczynić to z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W związku ze zmianą od 1 lipca 2015 r. przepisów ustawy Kodeks karny, w tym przepisów rozdziału IX odnośnie kary łącznej, na wstępie zaznaczyć należy, że przepisy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) uregulowały kwestię tzw. intertemporalną, to jest wyłączyły stosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, a więc przepisów dotyczących

nowych zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym do spraw, w których połączeniu podlegałyby wyłącznie kary prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. Zgodnie z tym przepisem – przepisów rozdziału IX ustawy Kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą Kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Ocena czy zachodzi taka potrzeba, powinna zostać dokonana według znowelizowanych przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego. Jeżeli zatem zgodnie z tymi przepisami należałoby połączyć karę orzeczoną prawomocnie po 30 czerwca 2015 r. z karą (karami) orzeczonymi prawomocnie przed tą datą, to należy na podstawie art. 4 § 1 k.k. rozstrzygnąć czy stosować dalej przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. Powyższe oznacza, że przepisy art. 85 i następane k.k. w nowym brzmieniu tj. obowiązującym od 1 lipca 2015 r. mają zastosowanie w niniejszej sprawie do skazanego A. H., ponieważ wyroki skazujące w sprawach o sygn. akt III K 933/15, II K 391/16, III K 149/17, II K 593/16, III K 825/16, III K 633/17 zapadły, albo uprawomocniły się już po wejściu w życie przepisów art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu. Tym samym stwierdzić należy na wstępie, że w stosunku do skazanego w niniejszym postępowaniu można teoretycznie stosować zarówno przepisy art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu, tj. obowiązującym od 1 lipca 2015 r., jak i w starym brzmieniu, tj. obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. Skoro zatem na skutek wejścia w dniu 1 lipca 2015 r. w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) zmianie uległy przepisy Kodeksu karnego normujące zasady orzekania kar łącznych, w tym wyrokiem łącznym, Sąd musiał rozważyć, jaki stan prawny winien znaleźć zastosowanie w sprawie skazanego A. H.. Zgodnie z cytowanym wyżej art. 19 wymienionej wyżej ustawy nowelizacyjnej, przepisów rozdziału IX ustawy kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą Kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Równocześnie według art. 4 § 1 k.k., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawy. Rzeczą Sądu wyrokującego w niniejszej sprawie było zatem rozstrzygnięcie, który z wymienionych przepisów statuuje normę właściwą dla rozstrzygnięcia kwestii intertemporalnej w sprawie A. H.. Zdaniem Sądu rozstrzygnięcie powstałego w niniejszej sprawie problemu intertemporalnego powinno nastąpić w oparciu o art. 4 § 1 k.k., przemawia bowiem za tym ugruntowana w orzecznictwie wykładnia tego przepisu (i to jeszcze w czasie obowiązywania Kodeksu karnego z 1969 r.), z którą Sąd w tym składzie zgadza się, a zgodnie z którą ma on niewątpliwie zastosowanie także w sytuacjach orzekania o karze łącznej, również w wyroku łącznym.

Zważyć należy zatem, że zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. właściwy Sąd wydaje wyrok łączny w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, jeżeli zachodzą ku temu warunki określone w szczególności w art. 85 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r.), a mianowicie **sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich** i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu; czy też według art. 85 k.k. (w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r.), **sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, a podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu**, z zastrzeżeniem art. 89, **w całości lub w części kary lub kary łączne** za w/w przestępstwa, z ograniczeniem wynikającym z art. 85 § 3 k.k. (w brzmieniu obowiązującym od 15 kwietnia 2016 r.).

Sąd omówił na wstępie zasady obowiązujące przy wydawaniu wyroku łącznego zarówno według starych przepisów, tj. obowiązujących do 30 czerwca 2015 r., jak i według nowych, tj. obowiązujących od 1 lipca 2015 r., gdyż ocena, która z tych ustaw jest względniejsza winna uwzględniać wszystkie zasady wymiaru kary łącznej. Zatem różnic pomiędzy uregulowaniami w zakresie zasad orzekania kary łącznej według starych przepisów i nowych jest kilka, jak to, że według przepisów obowiązujących do 30 czerwca 2015 r. łączeniu podlegać mogą jedynie kary orzeczone za dwa lub więcej przestępstw, które sprawca popełnił, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich, przy czym – tak, jak i według przepisów obowiązujących od 1 lipca 2015 r. – łączeniu podlegają jedynie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Ponadto według przepisów obowiązujących do 30

czerwca 2015r., zgodnie z art. 92 k.k. (uchylonym od 1 lipca 2015r.), wykonanie kary nawet w całości nie stało na przeszkodzie objęciu takiego orzeczenia wyrokiem łącznym. Przy dokonywaniu oceny, która ustawa dla skazanego A. H. in concreto w niniejszej sprawie jest względniejsza, nie miała natomiast znaczenia regulacja zawarta w przepisie art. 85 § 3 k.k., w tym w brzmieniu obowiązującym od 15 kwietnia 2016r., a to z tego powodu, że ten warunek negatywny wymierzenia kary łącznej według nowych zasad nie dotyczył in concreto skazanego w niniejszej sprawie. Istotną natomiast zmianą, która miała wpływ na decyzję Sądu, która w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. ustawa jest względniejsza dla skazanego, jeżeli chodzi o zasady orzekania kary łącznej, jest regulacja wprowadzona przepisem art. 85 § 2 k.k. i art. 86 § 4 k.k., a mianowicie, że obecnie podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1 art. 85 k.k., przy czym zasady wymiaru kary łącznej określone w § 1 – 3 art. 86 k.k. stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna. Z kolei według zasad obowiązujących przy orzekaniu kary łącznej w wyroku łącznym do 30 czerwca 2015r., podstawę łączenia stanowiły kary jednostkowe orzeczone za poszczególne realnie zbiegające się przestępstwa, a nie – tak, jak obecnie od 1 lipca 2015r. – kary łączne.

Uwzględniając treść art. 85 k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r., stwierdzić należy, że w rozpoznawanej sprawie, zestawiając daty popełnienia czynów przypisanych skazanemu A. H. w sprawach opisanych wyżej w pkt od I do III oraz od VI do IX i od XI do XII oraz daty wydania wyroków w tych sprawach, objętych postępowaniem w przedmiocie wydania wyroku łącznego, przy przyjęciu za punkt wyjścia chronologicznie pierwszego - według zasad wynikających z przepisów art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r. - wyroku, jest oczywiste, że w stosunku do skazanego nie zachodziłyby warunki do orzeczenia jednej kary łącznej, natomiast skazania opisane wyżej w pkt od I do III zostały objęte wyrokiem łącznym wydanym w sprawie XVI K 196/12, opisanym wyżej w pkt IV i brak podstaw do wydania nowego wyroku łącznego obejmującego te skazania, które zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygn. XVI K 196/12. Nadto zaznaczyć należy, iż niezależnie od powyższego, kara łączna 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona skazanemu wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie o sygn. akt XVI K 196/12 z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie mogła zostać połączona w nowym wyroku łącznym, czy to według przepisów obowiązujących do 30.06.2015r., czy to według przepisów obowiązujących od 1.07.2015r., bo choć nadal figuruje to skazanie w informacji z Krajowego Rejestru Karnego jako niezatarte, mimo, iż upłynął już okres próby i okres 6 miesięcy po upływie okresu próby i nie zarządzono wykonania tej kary łącznej pozbawienia wolności we wskazanym okresie, to obecnie - w związku z brzmieniem przepisów art. 76 § 1 i 1b k.k. oraz art. 108 k.k. - skazanie to nie jest zatarte z uwagi na kolejne skazania w sprawach opisanych wyżej w punktach od VI do XII. W tym miejscu wskazać należy, że przed nowelizacją kodeksu karnego z dnia 1 lipca 2015 roku w doktrynie dominowało zapatrywanie, iż art. 76 § 1 k.k. stanowi lex specialis do art. 108 k.k. Oznaczało to, że zasada jednoczesnego zatarcia wszystkich skazań sformułowana w art. 108 k.k., nie miała zastosowania do przypadku skazania z warunkowym zawieszeniem wykonania kary. Wobec zmiany przepisów w tym względzie, obecnie nie byłoby możliwe połączenie w wyroku łącznym kary wymierzonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jak w sprawie XVI K 196/12, nawet gdyby zostały spełnione formalne warunki z art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r., ponieważ kara ta formalnie niezatarta, nie podlega już wykonaniu i nie było możliwe jej łączenie, niezależnie od prognozowanej do orzeczenia kary łącznej, ponieważ nie zarządzono jej wykonania w okresie próby i 6 miesięcy po jego upływie.

Przystępując w dalszej kolejności do rozważań odnośnie warunków do orzeczenia kary łącznej wobec skazanego A. H. według zasad obowiązujących obecnie, czyli w czasie orzekania (w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r., uwzględniając nowelizację Kodeksu karnego obowiązującą od 15 kwietnia 2016r.), przypomnieć należy, iż zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. właściwy Sąd wydaje wyrok łączny w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, jeżeli zachodzą ku temu warunki określone w szczególności w art. 85 k.k., a więc sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, a podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za ww. przestępstwa, z ograniczeniem wynikającym z art. 85 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym od 15 kwietnia 2016r.

Wobec powyższego, ustalając, że obecnie podlega wykonaniu wobec skazanego A. H. kara 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wobec niego wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 28 lutego 2019 roku w sprawie sygn. akt III K 149/17 (koniec wykonania tej kary przypada na dzień 14.02.2023r.) oraz niewykonana kara łączna 1 roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 7 maja 2019r. w sprawie sygn. akt III K 1281/18 (karę tą skazany ma odbywać w okresie od 14.02.2023r. do 10.06.2023r.), możliwe było połączenie tych jednorodzajowych kar pozbawienia wolności jednostkowej i łącznej za przestępstwa osądzone w sprawach opisanych wyżej w pkt XII i XIII, przy czym podstawą orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym były wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kara jednostkowa oraz kara łączna za ww. przestępstwa. Sąd był zatem uprawniony do orzeczenia kary łącznej zamiast kary jednostkowej oraz kary łącznej orzeczonych wskazanymi wyrokami w granicach od 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (najsurowsza z kar podlegających łączeniu) do 5 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności (suma kar jednostkowej i łącznej orzeczonych wyrokami w sprawach III K 149/17 i III K 1281/18).

Porównując zatem brzmienie przepisów obowiązujących zarówno przed, jak i po dniu 1 lipca 2015 r., korzystniejsze dla skazanego jest orzeczenie kary łącznej na podstawie przepisów aktualnie obowiązujących. Mając powyższe rozważania na uwadze Sąd w niniejszej sprawie, orzekając karę łączną pozbawienia wolności w wyroku łącznym wobec A. H., zastosował przepisy w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku, jako korzystniejsze z uwagi na uregulowanie wskazane w art. 86 § 4 k.k..

W tym miejscu należy przypomnieć, że zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. Sąd, wymierzając karę łączną, ma wyznaczone granice jej wymiaru. Granicę dolną stanowi najwyższa z wymierzonych kar, natomiast granicę górną stanowi suma kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. Z powyższego wynika, iż kara łączna może być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji, zasady kumulacji lub zasady asperacji – częściowej absorpcji i częściowej kumulacji. W orzecznictwie znaleźć można poglądy, iż kara łączna w wyroku łącznym nie może stwarzać większej dolegliwości od tej, jaka wiązałyby się z kolejnym wykonaniem poszczególnych wyroków podlegających łączeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 06.10.2000r. III KKN 340/00). Nie oznacza to jednak, iż kara łączna ma przynosić skazanemu oczekiwaną przez niego korzyść. Kary łącznej nie można traktować jako instytucji mającej na celu łagodzenie prawno-karnych konsekwencji dla sprawcy kilku przestępstw, czy też instytucji traktowanej jako „swego rodzaju ustawowe złagodzenie kary” (zob. P. Kardas, w: Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Wydanie II, pod red. A. Zolla, Kraków 2004r., s. 1115). Instytucja kary łącznej nie jest instrumentem łagodzenia orzeczonych za pozostające w zbiegu przestępstwa kar, zaś sam fakt pozostawiania dwóch lub więcej przestępstw w zbiegu nie stanowi okoliczności łagodzącej. Owszem normatywna istota regulacji dotyczącej kary łącznej sprowadza się do stworzenia podstaw do racjonalnego i humanitarnego stosowania kar (art. 3 k.k.) w wypadku popełnienia przez tego samego sprawcę kilku przestępstw pozostających w zbiegu realnym. Jednak nie można zapomnieć, iż kara łączna jest orzekana wobec sprawcy, który popełnił dwa lub więcej przestępstw, a to z kolei jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 20.10.2001r., II Aka 154/01, Prok. i Pr. 2002r., z. 4, poz. 26). Orzekając karę łączną w warunkach wyroku łącznego, Sąd winien kierować się względami, jak przy orzekaniu kary łącznej w wypadku jednoczesnego osądzenia kilku czynów. Zgodnie wszak z art. 85a k.k. orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Trzeba przy tym pamiętać, iż wymierzając karę łączną nie można poddawać ponownej analizie i uwzględniać okoliczności, które legły u podstaw wymiaru poszczególnych kar jednostkowych. Sąd powinien natomiast przede wszystkim rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodzi ścisły związek przedmiotowo – podmiotowy (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z 07.10.2002r., II KK 270/02) oraz bliskość czasowa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno - i generalno - prewencyjne. Analizując związki łączące realnie zbiegające się przestępstwa trzeba pamiętać, iż kara łączna winna być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji im większa zachodzi łączność przedmiotowa i bliskość czasowa pomiędzy poszczególnymi przestępstwami lub wtedy, gdy jedno z pozostających w zbiegu przestępstw zdecydowanie dominuje nad pozostałymi. Ponadto,

niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia, stąd priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (P. Kardas, w: Kodeks karny..., s.1137 op. cit.). Wyrok łączny jest wszak instytucją mającą racjonalizować wymiar kary, a nie służyć wyłącznie poprawie sytuacji skazanych. Dlatego też stosowanie absorpcji przy wymiarze kary łącznej nie może być sprzeczne z zapobiegawczymi i wychowawczymi celami kary i działać demoralizująco na sprawców przestępstw, służąc odbieraniu kary łącznej jako instytucji będącej swoistym premiowaniem popełniania przestępstw (por. postanowienie SN z dnia 22.09.2016r., sygn. III KK 140/16, LEX nr 2142559).

W przedmiotowej sprawie, oceniając związki zachodzące między realnie zbiegającymi się przestępstwami, które objęto karą łączną w pkt 1 części rozstrzygającej wyroku łącznego, czyli między przestępstwami osądzonymi w sprawach sygn. akt III K 149/17 i III K 1281/18, zauważyć należy, że wprawdzie przedmiot ochrony osądzonych wymienionymi wyrokami przestępstw tożsamy (głównie przestępstwa przeciwko mieniu), jednak zastosowaniu zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności sprzeciwiała rozpiętość czasowa, mając na uwadze osądzone w wymienionych sprawach przestępstwa. Powyższe związki przemawiały natomiast za zastosowaniem zasady asperacji bliżej kumulacji, co znalazło swój wyraz w wymiarze kary łącznej, jaką Sąd orzekł wobec skazanego A. H. w punkcie 1 części rozstrzygającej wyroku (zaznaczyć należy, iż zgodnie z art. 86 § 1 i § 4 k.k. Sąd mógł wymierzyć karę łączną w granicach od 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 5 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności, gdyż granice te zakreślała najwyższa z wymierzonych poprzednio kar do sumy łączonych kar).

Przypomnieć należy, iż wymierzając karę łączną w wyroku łącznym nie można poddawać ponownej analizie i uwzględniać okoliczności, które legły u podstaw wymiaru poszczególnych kar jednostkowych, jednak w sytuacji, gdy według znowelizowanych przepisów art. 85 i nast. k.k. łączeniu w wyroku łącznym podlega już poprzednio orzeczona kara łączna, to okoliczność ta nie pozostaje bez znaczenia przy wymiarze kolejnej kary łącznej, skoro de facto już raz (przy wymiarze kar wymierzonych w wyrokach jednostkowych) uwzględnione zostały związki przedmiotowe i czasowe zachodzące pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami i znalazło to swój wyraz w takim, a nie innym wymiarze kar, podlegających obecnie łączeniu w ramach wyroku łącznego. Dlatego zgodnie z art. 85 a k.k. (obowiązującym od 1 lipca 2015r.), orzekając karę łączną w wyroku łącznym, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno – i generalno - prewencyjne.

W świetle powyższego zważyć należy, iż obecna prognoza kryminologiczna wobec skazanego jest negatywna. Zachowanie skazanego w warunkach więziennych jest bowiem naganne, a krytycyzm skazanego odnośnie czynów osądzonych prawomocnymi wyrokami budzi wątpliwości. Powyższe, a także zachowanie skazanego w warunkach izolacji więziennej opisane wyżej, a przytoczone z opinii o skazanym wydanej przez Dyrektora Zakładu Karnego we W., wskazuje na fakt wolnego postępu procesu resocjalizacyjnego, sprzeciwiając się zastosowaniu zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej, a skłaniając ku zastosowaniu zasady asperacji bliżej kumulacji.

Biorąc zatem pod uwagę całokształt okoliczności w przedmiotowej sprawie, Sąd uznał za słuszne i sprawiedliwe, zastosowanie zasady asperacji - bliżej zasady kumulacji - odnośnie opisanego w pkt 1 sentencji zbiegu przestępstw i w konsekwencji na tej zasadzie wymierzono skazanemu na podstawie art. art. 85 § 1 – 3a k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 i § 4 k.k. w związku z art. 19 ust. 1 in fine ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) oraz art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k., art. 569 § 1 i 2 k.p.k., art. 575 § 1 k.p.k. karę łączną w wymiarze 4 (czterech) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, łącząc karę łączną 1 (jednego) roku i 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wobec skazanego A. H. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Poznań- Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 7 maja 2019 r. o sygn. akt III K 1281/18, (opisanym wyżej w pkt

XIII) oraz karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wobec skazanego wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 28 lutego 2019 r. w sprawie o sygn. akt III K 149/17, (opisanym wyżej w pkt XII).

Pokreślić należy, iż tak ukształtowanej kary łącznej nie można traktować jako nadzwyczajnie surowej, albowiem możliwa do orzeczenia kara łączna za zbiegające się przestępstwa w niniejszej sprawie oscylowała w granicach od 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności do 5 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności.

Reasumując, karę łączną pozbawienia wolności, wymierzoną skazanemu w pkt 1 wyroku, należy uznać za sprawiedliwą i adekwatną wobec okoliczności sprawy. Takie ukształtowanie kary łącznej czyni zadość wymogom prewencji indywidualnej w stosunku do skazanego, jak i wymogom oddziaływania społecznego, raz jeszcze podkreślając nieopłacalność popełnienia przestępstw. Orzekając taką karę łączną Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar, czyniąc zadość wymaganiom ustawowym i wymaganiom ugruntowanego orzecznictwa. W ocenie Sądu, orzeczona w tym wyroku kara łączna i związane z nią dolegliwości nie przekraczają stopnia winy sprawcy, uwzględnia stopień szkodliwości społecznej czynów, pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych, spowoduje motywację skazanego do zmiany postępowania w przyszłości, jak również uwzględnia potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, wpływając na przekonanie, że przestępstwo nie uchodzi bezkarnie, lecz spotyka się ze sprawiedliwą karą.

W związku z orzeczeniem kary łącznej pozbawienia wolności, Sąd w pkt 2 części rozstrzygającej wyroku na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie 1 niniejszego wyroku kary łącznej 4 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności następujące okresy rzeczywistego pozbawienia wolności i odbywania kary: od 16.05.2016r. do 17.05.2016r., od 19.03.2017r. do 11.08.2017r., od 10.10.2018r. do 19.08.2019r., a także okres kary odbytej dotąd w sprawie o sygn. III K 149/17 od dnia 19.08.2019r. do – nadal.

Natomiast na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu wskazane w punkcie 1 części rozstrzygającej wyroku - w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym – Sąd pozostawił odrębnemu wykonaniu.

Z uwagi na brak warunków do wydania wyroku łącznego i powagę rzeczy osądzonej, Sąd na podstawie art. 85 § 1 – 4 k.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) oraz w zw. z art. 572 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. oraz art. 575 a contrario k.p.k. umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego wobec skazanego A. H. w pozostałym zakresie. Zaznaczyć należy, iż nie podlegały łączeniu kary wykonane w całości zgodnie z art. 85 § 2 k.k., powaga rzeczy osądzonej i brak podstaw do wydania nowego wyroku łącznego dotyczy skazań opisanych wyżej w pkt od I do III, objętych wyrokiem łącznym opisanym wyżej w pkt IV, natomiast odnośnie wyroku sądu niemieckiego, opisanego w pkt V, zachodziły negatywne przesłanki objęcia wyrokiem łącznym wskazane w art. 85 § 4 k.k. w zw. z art. 114a k.k.

W wyroku ponadto, na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.), Sąd zwolnił skazanego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa i nie pobrał od niego opłaty.

/-/ Sędzia Dorota Biernikowicz

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować sporządzenie uzasadnienia w kontrolce uzasadnień;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć wnioskodawcy;
3. proszę przedłożyć apelacją albo za 14 dni.

Poznań, dnia 4 listopada 2019 roku SSO Dorota Biernikowicz